

OMAGIU LUI VADIM TUDOR

STOMFF ANDREI AUREL

OMAGIU LUI VADIM TUDOR

Adeseori uităm cu nonșalanță
Contemporani ce au făcut istorie
Și pierdem locul lor dintr-o memorie
Ce nu mai folosește o balanță
Să-și ceară amintirile trăite
Decât în clipele nefericite.

Acum s-a dus în ceruri și-i pustiu
În locul unde ne păstrăm Tribunalul.
A mai plecat din viață încă unul
Și azi îl vrem să ne mai fie viu
Ca să ne ceară România Mare.
Ce cruce ai dus Vadime în spinare!

S-a dus si Paunescu si Vieru
Sa pună de-un cenaclu literar
Contemporanii rar mai au habar
Că poezia lor ne umple cerul
Cu nestemate, veșnice comori,
Ne mulțumește media cu orori.

Și noi uităm de Blaga și Bacovia
Și de Nichita, Labis sau Buzura.
Când spunem versuri chiar ne doare gura
De parc-am fi străinii din Monrovia
Veniți la facultăți din București.
O, Eminescu oare unde ești?

Mi-e greu să spun că a avut noroc
Vadim când a plecat la cei de sus.
Aici e doar o stea care-a apus,
În cer e membru-n comitet ad-hoc
De primenire a Academiei.
Mai fă Vadime stavilă prostiei,

Mai fă pe hartă România Mare,
Mai dă-ne nouă teme de gândire,
Tu ai trăit a patriei iubire
Și n-ai dorit să-i faci alte hotare
Decât acele ce au fost odată.
Ai fost mereu o minte luminată

Cu flacăra credinței în istorie
Și cu istoria propriei credințe,
Ai făurit cu vorbe biruințe
Readucând momentele de glorie
Ale poporului acesta bun.
Tu vei rămâne Marele Tribun

Descătușat de false revoluții
Ce au mânjit trotuarele de sânge.
N-avem destule lacrimi pentru-a plânge
Căci ne apăsă calpe instituții
Ce-au susținut că ești periculos
Vadime tu, care-ai visat frumos!

Neînsemnat și fără de galoane
Acest omagiu ți-l aduc Vadime!
Ca tine aș vrea să fie o mulțime,
Să fie chiar vreo douăj'de milioane
Care să nu își uite obârșia.
Vadime, ești un colț din România!

O stea s-a stins la margine de seară.
E tare trist acest sfârșit de vară!